

NEVOJENSKÉ DŮVODY, PROČ NATO NEMÁ ŠANCI PROTI RUSKU

- editor007 | 25. června 2024

RUSKO / NATO: Přemýšleli jste někdy nad tím, proč se 400 miliónů Evropanů s vydatnou pomocí 300 miliónů Američanů nedokáží vypořádat s „bandou nemytých mužiků páchnoucích po vodce, bojujících jen Kalašnikovy a polními lopatkami“ proti armádě vyzbrojené a vycvičené dle standardů NATO?

NĚCO SE POKAZILO, ALE TANKY A RAKETY JSOU V TOM NEVINNĚ

Ne, tentokrát vás opravdu nečeká žádná vojenská analýza, kde posoudíme palebné či strategické výhody obou stran bojujících na Ukrajině. Na tomto webu totiž máme Jendu Mrcasíka, který vojenská témata čas od času proklepne vskutku důkladně.

Logické vysvětlení toho, proč čím dál tím víc nevíťezíme, nehledejme ani v ekonomice. Když totiž posbíráme dohromady to, co zbylo po rozpadu SSSR, tedy současnou Ruskou federaci (dále RF), máme zde sice zemi s prakticky neomezenými přírodními zdroji, ale s hospodářským výkonem měřeným přes HDP pouze na úrovni 60% samotného Německa. K tomu celá Ruská federace disponuje vojenským rozpočtem, který se i přes nedávné zvýšení pohybuje pouze mírně nad desetinou! vojenských výdajů tahouna NATO - USA. Poměr stran zapojených do konfliktu přímo či nepřímo, tedy součet vojenské kapacity zemí NATO plus Ukrajiny proti Rusku je ještě markantnější. Z prostého srovnání ekonomik a vojenských kapacit pak vyplývá, že trpaslík momentálně deklasuje obra.

Snaha dostat Ukrajinu do NATO zatím znamenala přes 800 dní ostrého válečného konfliktu, přes 300 miliard USD a 100 miliard EUR utracených na vojenské i nevojenské výdaje na naší straně a necelý půlmilion „ztrát“, což je jen eufemismus pro zabitě a zmrzačené vojáky definitivně vyřazených z boje. Zkrátka nic, čím by se Západ, k němuž se ústy našich představitelů hrdě hlásíme, mohl chlubit.

A co že se to vlastně pokazilo? Domnívám se, že skutečné důvody, proč papírově mnohonásobně silnější aliance Západu nedokáže na Ukrajině vyhrát, leží mimo oblast ekonomiky a vojenství. Z mnoha důvodů, které nás mohou napadnout, považuji za klíčové tři:

AROGANCE

Pětačtyřicet let poté, co se západní liberalismus s obrovskou pomocí Stalinova Ruska (bohužel jen dočasně) vypořádal po 2. světové válce s fašismem, slavil koncem osmdesátých let další velké vítězství – sovětská „říše zla“, jak ji na počátku kariery nazval Ronald Reagan, se v průběhu pouhých tří let rozpadla prakticky sama od sebe. Dokonalá imploze impéria. Jak a proč k tomu došlo, to si nechme na jindy, důležitější je, co po ní následovalo. Liberální demokracie reprezentovaná USA přišla o sobě rovného soupeře.

Naivní dvacetiletý jinoch, kterým jsem tehdy bezpochyby byl, si myslel, že stanul na prahu nádherného věku: vysmívání senilní tluchubové šli definitivně od válu, sovětská armáda odfrčela několika vojenskými transporty tam, odkud kdysi přišla a konečně tak mohl nastat čas skutečné svobody a demokracie.

A pak jsem si všimnul, že se to celé nějak zadržlo. Celé to nadšení z Gorbačovovy perestrojky začalo připomínat dobře sešranou taškařici. Varšavská smlouva se vzdala bez jediného výstřelu, podepsalo se několik smluv o odzbrojení, s dávnými spojenci jsme si mohli konečně padnout kolem krku a v

Plzni jim konečně postavit pomník „Díky Ameriko!“ Není zač, nadšení hlupáčkové!

Ptal jsem se tehdy: a na co je teď NATO, když je Varšavská smlouva definitivně minulostí? Pohla se snad americká armáda z Německa? Ne. Nebo z nějaké jiné základny v Itálii, Řecku, Španělsku... Ne. Jenda Mrcasík tu nedávno pěkně sepsal, k jakému kličkování došlo v otázce sjednocování Německa a souvisejícího (ne)rozšiřování NATO. Stručně řečeno – jak elegantně s tehdy důvěřivými Rusy jejich západní partneři vyjebali. Tvrdá lekce z mezinárodní diplomacie síly a „práva, založeného na pravidlech“ znamenala na Ruské straně postupnou, ale čím dál hlubší ztrátu iluzí o Západu jako takovém. Přestali jsme si navzájem věřit, po krvavé inscenaci zvané Majdan následované dvoudílnou etudou Minských dohod, které jsme ani omylem nemysleli vážně, pak už nejspíš definitivně.

USA si po rozpadu východního bloku upevnily vliv v Západní Evropě a rozšířily jej s využitím EU a NATO i na státy Střední a Východní Evropy. Osobně se domnívám, že jsme se v uplynulých 34 letech sice dopracovali ke zvýšení životní úrovně, ale zaplatili jsme za to postupnou a dobře maskovanou ztrátou samostatnosti, národní suverenity a výrobních prostředků. V českých rukou toho mnoho nezůstalo a nemyslím jen na firmy převzaté zahraničními vlastníky – už třeba ani většina schvalované legislativy nebo mezinárodní a sociální politiky není pod naší kontrolou. Job done, hlupáčci moji milí.

Spojeným státům pak po celou dobu pohodlné neokolonizace střední a východní Evropy zbývala na evropském kontinentu k řešení už jen jediná zapeklitá otázka: co sakra uděláme s tím Ruskem? Pořád se ho nedařilo definitivně podmanit a předělat dle starověkého hesla Divide et impera na několik menších, závislejších a poslušnějších celků. Zvláště, když po milovaném Gorbim a veselém, ke všemu svolném Jelcinovi nastal obtížně řešitelný problém: k moci se dostal Vladimír Vladimirovič Putin. A ten měl o Rusku diametrálně odlišné představy, než tehdy měli (a dodnes mají) západní poradci a politici.

A tak poslední pozůstavší hegemon USA použil už mnohokrát osvědčenou taktiku: nebrat ty „mužiky páchnoucí vodkou“ navenek nijak vážně, ale v tichosti jim začít co nejvíce znepříjemňovat život. V politologických pojednáních tuto taktiku dnes nalezneme pod všerhájícím termínem Zadržování Ruska. Pro český mejnstrým pak jeho zadání vypadalo následovně: Ať už Rusko a Rusové udělají to či ono, bude to vždy terčem posměchu, ostrakizace a neskrývaného pohrdání. U nás v Čecháčkově se to obecně setkalo s velkým pochopením, které by se dalo jednoduše shrnout do zvolání: „dobře vám tak, vy nemehla, to máte za osmašedesátej, Rusáci jedni zasraný!“

Zaslepeni tím, že jsme se po podrobení národa mohli přimknout k vítězům studené války, zůstali jsme bohužel uvězněni v myšlenkových stereotypch doby dávno minulé. Jen málokdo si byl ochoten vůbec všimnout, odkud a kam se Rusko postupně vyvíjí a jak moc se za poslední tři desetiletí proměnilo.

ADAPTABILITA A ODOLNOST (RESILIENCE)

Arogance a nepochopení Ruska popsané v předchozí kapitole se přímo promítlo do demontního způsobu, jakým se snažíme s RF dnes bojovat.

Po připojení Krymu k RF v roce 2014, které bylo dle mého názoru bylo spíše akcesí než anexí, se oblíbeným sportem v EU stalo uvalování sankcí (bylo jich jen 13 nebo už 14 balíčků? Počítá je vůbec někdo?). Kdyby naši vedoucí představitelé uměli kromě žvanění a hlasování i číst a přemýšlet, (příčemž v obě dovednosti naráz už ani nedoufám), snadno by z historie sankční politiky zjistili, že:

Uvalování sankcí v minulosti nikdy nevedlo ke kýženým změnám režimu v sankcionovaných zemích, ba naopak postiženým národům často nezbylo nic jiného, než se kolem nepochybně nenáviděného a nedemokratického vůdce ještě více semknout;

Sankce jsou jako bumerang a značně postihují i ty, kdo je uvalují;

Jde-li o významnější ekonomiku s dostatkem surovinových zdrojů, tak sankce v dlouhodobém

horizontu paradoxně přispívají k restrukturalizaci a růstu sankcionované domácí ekonomiky; Účinnost sankcí je nepřímo úměrná délce jejich veřejného projednávání, v tomto parametru státy EU přirozeně excelují a dávají tím protistraně dostatek času na přijetí opatření, které dopady sankcí minimalizují.

Pro RF myslím platí všechny čtyři důvody, proč se uvalování sankcí nakonec minulo účinkem. Albert Einstein kdysi podotkl, že „dělat věci stále stejně a očekávat jiný výsledek, je čiré bláznovství“ Naši čelní představitelé jsou tedy prokazatelně blázni.

Rusko za posledních 100 let své existence čelilo sankcím po většinu času a když zrovna nebyly sankce, tak byly války - v časech Lenina a Hitlera války horké, v době od Trumana po Reagana pak válka studená. Sankce byly na komunistické země uvalovány prakticky neustále.

Husákovy děti si možná ještě vzpomenou, co to byl CoCom - mezinárodní výbor pro kontrolu vývozu koordinovaný USA, který se od roku 1949 do roku 1990 staral o to, aby se do komunistických zemí nedostala žádná strategická technologie nebo výrobek. Tedy v podstatě nic. Vzpomínám si třeba na to, jak můj otec v roce 1986 složitě dostával první opravdové PC XT koupené v norimberském obchodáku do jednoho státního podniku oklikou přes technický bazar, aby šlo legálně koupit čistě za Kčs a nemuselo se žádat pražské ředitelství o přidělení devizových prostředků na zdoluhavý nákup přes PZO (podnik zahraničního obchodu) podpořený snad třiceti razítky. O spolupracujícím emigrantovi se správným pasem a neoficiálním způsobu směny valut raději pomlčím. Jenže kdo se bolševika bál, měl... na stole přinejlepším osmibitový Robotron 1715 s CP/M. Ale to je jen pro dokreslení situace na okraj.

Nutnost zdolávat a obcházet sankce vedly kdysi k rozvoji RVHP anebo třeba ke vzniku vědeckotechnické rozvědky, která od 50. let nedostupné technologie na západě hledala a pašovala je přes železnou oponu. Kde je (z)vůle, je i cesta.

Jsem přesvědčen, že žádné sankce dnes RF nerozloží, RF totiž za deset let zcela obrátila zaměření exportu a dnes čile obchoduje se zbytkem světa, pokud se tedy 7 miliard nepochybně pomýlených a nedemokraticky smýšlejících lidí dá šmahem nazvat „zbytkem“. Uzavření západních trhů řeší prohloubením spolupráce především se zeměmi, kteří mají tak jako RF z nějakého důvodu Západu plné zuby - s Čínou, Indií a nověji pak s některými státy Afriky a Blízkého Východu.

A naplno se projevila i odvrácená strana sankcí: zabavením ruských aktiv v zahraničí a odpojením Ruska od SWIFTu mají všechny země světa vcelku jasnou představu, co je může čekat, když nepůjdou Západu na ruku. Odpovědí zemí „globálního jihu“ je prudký nárůst mezinárodního obchodu v jiných měnách, než je USD a EUR. Třeba Číňané dnes nadšeně sdělují světu, že „ve druhém čtvrtletí roku 2023 podíl přeshraničních obchodů vyrovnávaných v yuanech mezi čínskými a zahraničními podniky dosáhl 49 procent a překonal tak poprvé americký dolar“. Kaddáfího v Libyi stála myšlenka prodávat ropu za národní měny ještě v roce 2011 život, dnes za podobné rozhodnutí už NATO Saudskou Arábii a Emiráty nejspíš bombardovat nebude. Nemůžeme si dovolit účast v několika konfliktech najednou, ani vojensky, ani finančně. Stará dobrá Evropa obtěžkaná zeleným oudělem kulhá a ztěžka dýchá.

Rusové ale historicky prošli mnohem horšími zkouškami, než kdy byly nějaké sankce a mají je dodnes v paměti. Jen málo národů na světě má reálnou zkušenost s totální válkou. Kromě SSSR snad už jen Němci a Japonci, u kterých tato nutnost nastala o jen o něco později, když se poměry ve druhé světové válce nakonec přeci jen obrátily proti nim.

Totální válka v SSSR znamenala zejména v počátečních letech 1941 - 1942 kromě přímých válečných ztrát na životech a výzbroji též totální rozpad hospodářství a zemědělství. Na webu jsem k tomu našel pečlivě zpracovanou třináctidílnou analýzu Ekonomická situace SSSR v průběhu 1941-42 a

spojenecká pomoc Lend-Lease. HDP SSSR se v průběhu let 1940 - 1942 propadl o 40%, produkce obilovin spadla o 70%, cukru o 95%, mléka o 50%, hovězího o 50%, vepřového o 60%... Nejenže téměř nebylo čím bojovat, ale najednou nebylo ani z čeho žít. S nemalou materiální pomocí z USA a Velké Británie a za cenu miliónů mrtvých ale nakonec Wehrmacht porazili. A tak jsme se mohli narodit jako Češi. Pro mě to hodnotu má.

Pomoc západních spojenců ale nebyla nezištná, plán Lend-Lease byl v podstatě obrovskou dlouhodobou půjčkou, kdy poskytováním zbraní, strojů a potravin spojenci úspěšně oddalovali tlak Stalina otevření druhé fronty. Namísto 200 divízi plánovaných v roce 1943 jich o rok později v Normandii stačila jen polovina. Sověti sice spláceli pouze část jistiny a úroků této obří půjčky, zato ale nesli z 95% břemeno války v podobě lidských a materiálních ztrát ničeného Ruska. Co mi to jenom připomíná, že by dnešní Ukrajinu?

Splácení Lend-Lease částečně v surovinách (mangan, titan...) a z větší části v chybějících devizách pak zpomalovalo poválečný rozvoj SSSR. Lend-Lease byla plně splacena až v roce 1986!

Na kolik desítek let dopředu je už dnes beznadějně zadlužena Ukrajina, kdysi nejbohatší a nejprůmyslovější část SSSR, z které za 33 let samostatné existence odešla více než polovina práceschopného obyvatelstva? A nenechte se mýlit, zpočátku pomalý, ale stále se zrychlující exodus Ukrajinců z Ukrajiny do celého světa započal už v polovině 90. let, dlouho před Putinovou SVO. Dluhy státu vždy platí jeho občané, stát jiné, než daňové příjmy ani nemá. Hluboce zadlužený stát bez práceschopného obyvatelstva, který přišel o podstatnou část přírodních zdrojů, s postupně a systematicky ničenou energetickou infrastrukturou...no to bude zajímavý člen EU. Už tuším, kdo to zaplatí a jsem přesvědčen, že Rusko to navzdory proklamacím našich politiků opravdu nebude.

Co mě na analýze Lend-Lease v SSSR dále zaujalo, bylo rychlé znovuvybudování průmyslu a hlavně pak akcelerace objemu a efektivity výroby. Sovětům nezbylo, než před Hitlerem ustoupit, přemístit téměř 2500 průmyslových podniků o stovky kilometrů dál na východ a výrobu v nich upravit tak, aby ji zvládaly i ženy. Přesto produktivita práce rostla ročně o desítky procent, u složitějších zbraní jako byly tanky a houfnice postupně klesly počty součástek a nutných výrobních operací až o třetinu. Životnost děl a tanků na frontě se počítala na týdny, nanejvýš měsíce. Nastala masová výroba válečného „spotřebního zboží“. Ono je ostatně jedno, jestli zbraň, ze které vám ustrelí kebuli, měla perfektně slícovanou pažbu nebo jestli tank, který vám projel zákopem, měl ergonomicky polstrované sedačky. Sověti a západní spojenci zdolali Hitlera objemem lidí a zbraní, nikoliv jejich sofistikovaností. Sen Hitlera o nějaké wunderwaffe, která změní průběh války, se ukázal být lichý.

A to samé platí i dnes na Ukrajině, kde se jako nejproduktivnější stroje na zabíjení nakonec ukázaly být levné Íránské a čínské drony, dnes zdokonalené a vyráběné velkosériově v Rusku. Tank za čtyři milióny dolarů je jen drahá choulostivá hračka, kterou nakonec sejme roj dronů po padesáti tisících USD za kus. A abyste dron v lepším případě sundali z oblohy dolů, musíte jej trefit raketou PVO za milion. To je ekonomická realita války nové generace, se kterou NATO rozhodně nepočítalo. A asi ani Rusko, ale to už se stihlo adaptovat na nové poměry na bojišti. Levná hromada nábojů od Kima, levné drony z Íránu a Číny, k tomu vlastní vývoj raket za desetinu ceny amerických zbrojovek, pár počátečních neúspěchů, aby se mohli zbavit neschopných kádrů ve velení - a tak se dnes už dokáží postavit armádě standardu NATO dotovanou zeměmi s řádově většími vojenskými rozpočty.

Stále odmítáme přijmout neradostnou realitu, která jen sporadicky prosakuje do mejnstrýmových médií a snažíme se díry zaplácnout propagandou, stejně jako tomu bylo v 80 letech. Co myslíte, kdy zasedne do kokpitu první čerstvě přelakované stíhačky F-16 nějaký Duch Kyjeva 2.0? Na druhé straně fronty je už na něj prý vypsaná odměna 15 milionů rublů a stíhači MIGů a SUček uzavírají s obsluhami PVO sázky, kdo z nich sundá z oblohy prvního „bojového sokola“.

Mezitím Rusové, mohutné letní ofenzívy ani propagandy nedbaje, sice velmi pomalu, zato ale systematicky postupují vpřed. Jeden z proklamovaných důvodů pro SVO, kterým byla demilitarizace Ukrajiny, se jim krok za krokem daří plnit.

Dobře nám tak, arogancí a dlouholetým podceňováním jsme si vychovali dnes velmi schopného protivníka. A tak se po čase ptám spolu s panem domácím znova: jaký je plán, soudruzi válečníci?

VLASTENECTVÍ

Pojem vlastenectví vyvolává na tvářích mnohých pobavený úšklebek, u obyvatel zemí Českých, Moravských a Slezských zvláště. Po vstupu do EU jsme totiž především moderní Evropané a slova jako vlast a vlastenectví nám znějí natolik podezřele a vyčpěle, že jsou v médiích a na sociálních sítích předmětem laciné dehonestace - „no jó, ti flastenci“!. V zemích s odlišnou historickou zkušeností je ovšem vlastenectví vnímáno docela jinak.

Češi a Moravané před osmdesáti lety přečkali druhou světovou válku v rámci územně ohlodaného protektorátu Böhmen und Mahren, třetina území připadla dočasně Říši a Slováci měli vedle svůj „Štát“. Za šest let nadvlády Říše zahynulo dle bádání historiků Vojenského ústředního archívu asi 343 000 Čechoslováků ze 14 milionů obyvatel tehdejší ČSR.

Především díky činnosti zahraničního odboje na západní frontě (zejména letci) i na východní frontě (1. čs. armádní sbor v SSSR) jsme byli po válce velmocemi uznáni za součást aliance, která přispěla k porážce fašismu.

A teď zkusme vnímat trochu jiná čísla:

SSSR měl podle sčítání lidu v roce 1939 170,5 miliónu obyvatel. Za necelé 4 roky Velké vlastenecké války padlo 9,8 miliónu vojáků Rudé armády a celkový počet obětí přesáhl 26 miliónu lidí, což bylo přes 15% obyvatelstva!!! Dýcháte ještě? K tomu dále připočtete podobný počet přeživších invalidů a nezapomeňte na 15 milionů sirotků. Prakticky každá rodina v SSSR o někoho blízkého buď přišla, nebo se musela o někoho nemohoucího postarat. Dokážeme si takovou kumulaci utrpení vůbec představit v dnešní době?

Náš národ byl na tom o něco lépe - nebyli jsme určeni k vyhubení, ale dle tehdejší německé dokumentace k podřadné práci a postupné germanizaci, které zahrnoval plán nazvaný Konečné řešení české otázky - Endlösung der tschechischen Frage. Koho to zajímá blíže, má k dispozici třeba tuto bakalářskou práci z VŠE.

Naštěstí postupující Rudá armáda obětovala při našem osvobození 104 000 vojáků a Američané přispěli navrch čtyřmi stovkami „správných chlapců“, aby se ďábelský plán Třetí říše nakonec neuskutečnil a zachovali jsme si českou kulturu, jazyk a národní identitu.

Rusové od těch dob nenávidí fašisty a fašismus ve všech jeho podobách, zjevných i skrytých, a pokud si za těmi šílenými čísly zabitých a zmrzačených dokážete představit alespoň pár konkrétních lidských tragédií, tak se není čemu divit. A jsou ve své nenávisti k fašismu dodnes konzistentní. Na rozdíl od zemí Západu, z nichž třeba Kanada se v průběhu let stala zemí až natolik „liberální“, že je zde možná i nepokrytá adorace příslušníků SS na nejvyšší státní úrovni. A neomlouvejme to tím, že nás Evropanů se údajná „neznalost“ kanadských poslanců netýká. Jedním z úkolů 14. divize SS Galizien oslavovaného „bojovníka proti Rusům“ Jaroslava Hunky byla totiž likvidace SNP. Konkrétně 14. divize SS a má mimo dalších zločinů proti obyvatelstvu spáchaných na Ukrajině, Polsku a Slovensku na svědomí třeba vyvraždění a vypálení obce Mladoňova u Lysé pod Makytou dne 29. října 1944. Hnus, velebnosti.

Zvláště těm našim klávesnicovým válečníkům by prospělo taková místa občas navštívit a

popřemýšlet, o čem že ta válka doopravdy je: o zabíjení nepřátel s co nejmenšími vlastními ztrátami a náklady, jinak řečeno, máme spoustu nových možností, jak vyzabíjet velké množství lidí pohodlně na dálku. Většina vojáků na ukrajinské frontě zemře, aniž by nepřítel vůbec spatřili. Smrt dnes nosí drony, klouzavé bomby FAB a termobarické raketomety Solncepjok.

Jaký predikují další vývoj války na Ukrajině? Zatímco Západ bude každou další výzvou a konferencí přesvědčovat sám sebe v jednotě a podpoře Ukrajiny a blamovat celý svět, že je možné Rusko v konvenční válce porazit (a to už brzy!), budou Rusové dál dělat to, co se v každé válce osvědčilo ze všeho nejlépe: prostě postupně zabijí každého, kdo se jim postaví na odpor.

(Netanjahu to na územích osídlených Palestinci jen tak mimochodem dělá úplně stejně, jen s tím rozdílem, že s ohledem na hustotu osídlení a místní infrastrukturu jsou následky pro Palestince natolik devastační, že se dá mluvit o skutečné genocidě civilního obyvatelstva.)

Vzkaz z Ruska je podle mě jasný: „Žádný Gorbi tu už není a ani nebude. Pokud chcete o míru vznešeně mluvit, ale nechcete s námi o něm skutečně jednat, je nám to jedno. Cítíme se být expanzí NATO ohroženi a vyřešíme si to po svém. Než vám to dojde, postoupíme tak daleko do hloubi Ukrajiny, jak to jen bude možné. Pomalu, systematicky. A jsme v tom (už zase) opravdu dobří“.

Druhá teze SVO, kterým je denacifikace Ukrajiny, se zatím naplnit nepodařila. Třeba takoví Bandera se Šuचेвиčem jsou nadále ukrajinskými národními hrdiny, kterým jsou stavěny pomníky a po nichž jsou pojmenovávány ulice. Že je podpora nacismu na Ukrajině blábol? A Google mapy používat umíte? Zkuste si v Kyjevě najít „Stepana Bandery Ave“ nebo „Romana Shukhevycha Ave“. Jsou tam, že? A nedaleko od západního konce prospektu Stěpana Bandery pak najdete i rokli Babí Jar (Babyn Yar). Co se tam od 29. 9. do 30. 9. 1941 dělo „za podpory ukrajinských polovojenských oddílů“, jak je dnes eufemisticky nazývají, to si laskavě včas nastudujte, některá fakta z internetu mizí fakt rychle. S denacifikací míst a především myslí obyvatel na Ukrajině budou mít Rusové ještě hodně práce. A nejenom tam.

Byť je pro Rusko Ukrajinská armáda stále zdatný soupeř, v jednom podstatném parametru, který dle mého nakonec válku rozhodne, Ukrajinci prohrávají od počátku trvání SVO: poměr mobilizací je dnes nějakých 19:1. Tento fakt se nedá skrývat donekonečna. Slyšel jsem v mejstrýmu už mnohokrát, „že válku na Ukrajině si nemůžeme dovolit prohrát“. Jako by to byl nějaký hokejový zápas o postup ze skupiny na MS. Ale jak dlouho si můžeme dovolit do ní nalévat půl miliardy dolarů denně a k tomu 1 500 vojáků, které necháme zabít a zmrzačit? Opakuji: válka stojí 500 milionů dolarů a 1 500 životů KAŽDÝ DEN! (a to počítám ztráty jen na té „naší“ straně).

Má arogance a cynismus západních politiků vůbec nějaké meze?

CO NÁM VE VZTAHU K RUSKU ZBÝVÁ

Myslím, že naší největší historickou chybou ve vztahu k Rusku bylo, že když už se USA a EU ani nepokusili pochopit ruskou mentalitu a pohled na svět, tak že ani nezreplikovali úspěšnou strategii, jak srazit Golema na kolena zcela bez boje. Vzpomínáte na scénu z Císařova pekaře, jak nakonec dvořané hrozivého Golema přemohli? Ustoupili a jen mu nenápadně naleštli podlahu.

Se Sovětským svazem a jeho pohrobkem Ruskem bylo za dob Gorbačova a Jelcina možné udělat přesně to samé - pozvat Rusko na lákavě naleštěnou šikmou plochu, stejně tak, jak to udělali později s námi. Dle mého názoru bylo zásadním strategickým omylem USA nevyužít roky budované „partnerství pro mír“ a nevézt Rusko do NATO. Rusko vojensky v NATO a hospodářsky v EU by po letech plundrování a zadlužování dnes bylo stejně poslušnou a závislou kolonií, jakým je kterýkoliv z členů sedmadvacítky, Německo ani Francii přitom nevyjímaje.

Místo toho tu máme Rusko s resuscitovanými ambicemi být neopomenutelným partnerem na Eurasijském kontinentu. Slovo „partner“ si přitom můžete vyložit třeba takto: „jsme tady, chceme být respektováni a důležitá rozhodnutí se bez nás prostě neobejdou.“ Stejně tak se ale dnes vyjadřuje i Čína, Indie, Irán a můžeme to do budoucna čekat i třeba od bohatých států blízkého východu, některých států Afriky, Jižní Ameriky nebo třeba Indonésie či Malajsie. Můžeme si my, Evropané, dovolit jim rostoucí suverenitu vyčítat a poučovat je, co mají a nemají dělat a co si mají myslet? Na základě čeho? Na základě toho, že EU u svých členů národní suverenitu potlačuje, protože už jen obstarožní dezoláti se cítí býti Čechy, kdežto moderní občané jsou v první řadě Evropané?

Pokud včas nepochopíme, že naše vidění světa skrz ideologické brýle „Evropských hodnot“ už nikoho na světě nezajímá, bude se za pár let na světové scéně řešit jiný problém: co sakra uděláme s tou zaostalou Evropou, která umí druhé tak akorát nasírat poučováním o lidských právech a demokracii, přičemž ani jedno z toho už sami dávno nepraktikují?

Vzít znovu Rusko v úvahu jako partnera na mezinárodní scéně, to bude pro naše současné elity kousnutí do hodně kyselého citrónu. Doufejme, že u toho už Lipánci, ani jim podobní nebudou. Dovedete si jen představit, co by tak asi Lipavský dokázal vyjednat s Lavrovem poté, co ho v mejnstrýmu nazval „klaunem k smíchu“?

Od 16. června máme za sebou další předem marnou mírovou konferenci, konanou tentokrát ve Švýcarském Bürgenstocku. Účastníci se rozhodli válku ukončit tím, že se navzájem utvrdili v podpoře jedné z válčících stran. V naší hodnotově orientované zahraniční politice není o nesmysly tohoto typu nouze. Účastníci totiž nepochopili základní tezi diplomacie, která zní: „Mír nelze uzavřít s přáteli. Mír se uzavírá s nepřáteli.“ (Jicchak Rabin).

A než to naši hodnotově orientovaní politici pochopí a změni myšlení, chování a přístup, proteče na Ukrajině ještě mnoho hektolitrů krve a miliard dolarů za zbraně s municí. Když budu parafrázovat slavnou scénu z Pelíšků, tak dávám klice bývalého prezidenta Zelenského rok, maximálně dva. Manažeři zbrojařských koncernů ještě nejsou dostatečně saturováni.

Jen mi není jasné, na koho se ta prohraná válka nakonec hodí a čím se to pak mediálně přemázne, aby nad tím občan, který tu krvavou šarádu celou zaplatil, moc nepřemýšlel. Ještě že zkušenosti už máme. Jak že to nakonec bylo s tím Afghánistánem, kde se prý bojovalo i za Prahu?

[ZDROJ](#)